

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **L. R.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Ing. Janem Šelderem, sídlem Thámova 402/4,
186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2017, č. j. 000474/2017/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo na základě odvolání žalobce zčásti změněno, avšak v převážné části potvrzeno rozhodnutí M. ú. v P. (dále jen „m. ú.“) ze dne 27. 10. 2016, č. j. MěÚPB 85081/2016/OŽU/Za, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím m. ú. ze dne 26. 3. 2013, č. j. MěÚPB

- MěÚPB-OŽÚ/975/2013/IK, jímž bylo žalobci zrušeno živnostenské oprávnění, a současně bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku.
2. Z obsahu žaloby vyplývá, že žalobce primárně nesouhlasí se závěry žalovaného o nepovolení obnovy řízení. Poukazuje přitom na nesprávnost doručení v původním řízení kvůli pochybení Č. p. s. p. (dále jen „Č. p.“). Odkazoval přitom na odpověď ředitele Č. p., kterou byla vyřizována jeho reklamace při doručování a kterou dokládal již ve své žádosti o povolení obnovy řízení. Právě pochybení při doručování během řízení, v němž bylo rozhodnuto o zrušení živnostenského oprávnění žalobce, ve vztahu k němuž byla žádána obnova, je středobodem žalobních námitek a vůbec celého sporu mezi žalobcem a správními orgány všech stupňů.
 3. Žalobce dále nesouhlasil se závěry žalovaného o tom, jak se žalobce dozvěděl o zániku svého živnostenského oprávnění. Žalobce popsal, že se o této skutečnosti dozvěděl dotazem u Ú. m. č. P. 6, kde mu bylo sděleno, že nemá aktivní IČO, příčinu mu však úřední osoby nedovedly sdělit, a proto mu doporučily obnovit jeho IČO, žalobce však svou žádost o obnovu IČO později stáhl zpět. O důvodech obnovy řízení se přitom žalobce dozvěděl až dne 7. 12. 2015 při nahlížení do spisu.
 4. Žalobce se rovněž ohrazoval proti závěru žalovaného, že by si sám způsobil újmu tím, že uzavřel smluvní závazek jako podnikatel, ačkoliv měl tou dobou zrušenou živnost. Namítal, že příslušnou smlouvu uzavřel s vědomím, že správní orgány pochybily a že rozhodnutí o zrušení živnosti bylo neplatné. Poukázal přitom i na usnesení ze dne 29. 6. 2016 odkladném účinku, o který žádal již od počátku řízení, v němž upozorňoval na pochybení. Vznik celého problému mu proto nelze klást k tíži.
 5. Žalobce dále odkazoval na usnesení K. s. v P. ze dne 20. 5. 2015, č. j. 9 To 231/2015-1652, které dle jeho názoru mělo potvrdit pochybení Č. p. při doručování písemností v průběhu řízení o zrušení živnostenského oprávnění.
 6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh řízení o žádosti žalobce o obnovu řízení i průběh řízení, jež mělo být obnoveno a jehož předmětem bylo zrušení žalobcova živnostenského oprávnění z důvodu, že nedoložil právní titul k užívání prostor o. m. ú., na jehož adrese bylo zaevidováno sídlo živnosti žalobce. Žalovaný s odkazem na příslušnou judikaturu správních soudů poukázal na způsob doručování fikcí, přičemž vyloučil, že by v rámci řízení o zrušení žalobcovy živnosti došlo k pochybení, a proto nemohla být připuštěna obnova tohoto řízení. Pokud jde o žalobcem dokládané vyřízení jeho stížnosti Č. p. na pochybení při realizaci služby zvané Odnos zásilek, tak toto se týkalo zásilek z roku 2013, nikoliv zásilek z roku 2015, kdy bylo zahájeno řízení o zrušení žalobcova živnostenského oprávnění. Žalovaný dále poukázal na publicitu živnostenského rejstříku, v němž se žalobce mohl kdykoliv dozvědět o tom, zda je jeho živnostenské oprávnění platné, a proto již v době, kdy ohlašoval novou živnost u Ú. m. č. P. X, o zrušení své živnosti mohl vědět. K žalobcem namítanému počátku běhu subjektivní lhůty žalovaný připomněl, že její uplynutí nebylo důvodem zamítnutí žádosti žalobce. Žalovaný proto navrhl žalobu zamítnout s tím, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení.
 7. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti:

8. Na počátku roku 2013 měl žalobce evidovanou adresu svého trvalého pobytu na adrese o. m. ú., na téže adrese měl také ohlášeno sídlo své živnosti. M. ú. v rámci výkonu pravomoci ž. ú. adresoval žalobci přípis ze dne 22. 1. 2013 s požadavkem, aby nejpozději do 15 dnů od jeho obdržení doložil oprávnění k místu svého podnikání, nebo aby oznámil změnu adresy místa podnikání, současně ho upozornil na možnost zrušení živnostenského oprávnění. Tato výzva byla zaslána na adresu č. p. X Z., P., a dále též na adresu trvalého pobytu žalobce v místě o.; doručení bylo vykázáno tzv. fikcí (tj. jejich uložení u doručujícího orgánu spolu s výzvou k vyzvednutí v místě doručení). Následně m. ú. z úřední povinnosti zahájil vůči žalobci řízení o zrušení živnostenského oprávnění, což žalobci oznámil přípisem ze dne 19. 2. 2013 adresovaném rovněž na adresu o., a v návaznosti na to vydal dne 26. 3. 2013 rozhodnutí o zrušení živnostenského oprávnění, rovněž adresované na adresu o. I v těchto případech došlo k doručení postupem shodným jako u prvotní výzvy. Jak vyplývá z odůvodnění zmiňovaného rozhodnutí, nosným důvodem zrušení živnosti byla skutečnost, že žalobce neprokázal právní důvod k užívání prostor k podnikání, neboť sídlo žalobcovy živnosti sice bylo shodné s místem jeho trvalého pobytu, ale toto místo se nacházelo v místě o. m. ú., a proto na žalobce dopadala povinnost dle § 31 odst. 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění zákona č. 169/2012 Sb. (dále jen „živnostenský zákon“), jež ukládala podnikateli doložit právní důvod pro užívání prostor, v nichž má umístěno své sídlo. Rozhodnutí m. ú. o zrušení živnosti nabylo právní moci dne 30. 4. 2013. Dne 12. 10. 2015 byl m. ú. doručen podnět žalobce k zahájení přezkumného řízení, v němž žalobce namítal pochybení při doručování a odkazoval přitom na usnesení K. s. v P. ze dne 20. 5. 2015, č. j. 9 To 231/2015-1652, jímž měla být konstatováno porušení povinností při doručování. Tento podnět vyřídil žalovaný coby nadřízený orgán m. ú. tak, že žalobce vyrozuměl o tom, že neshledal důvody pro nezahájení přezkumného řízení, a to primárně z důvodu uplynutí zákonné lhůty k případnému přezkumu. Zcela zásadní (a pro nyní posuzovanou věc zcela klíčové) je podání žalobce ze dne 7. 12. 2015, kterým se žalobce domáhal povolení obnovy řízení. Důvod pro obnovu žalobce spatřoval v tom, že v době vydání rozhodnutí o zrušení živnosti měl s Č. p. uzavřenou smlouvu o odnášce ze dne 11. 1. 2020, a dále že pracovník Č. p. uznal jeho stížnost ze dne 16. 2. 2015, přičemž tuto skutečnost, která svědčí o tom, že doručování písemností neproběhlo v souladu se zákonem, nemohl uplatnit v původním řízení, a proto by mělo ve věci zrušení jeho živnosti dojít k obnově řízení. Touto žádostí o obnovu řízení byl zahájen téměř rok trvající proces, v němž m. ú. opakovaně rozhodoval o žádostech žalobce o obnovu řízení (a následně i o přiznání odkladného účinku obnově) a tato rozhodnutí byla opakovaně zrušována žalovaným a vracena k novému řízení, dílem se tak dělo na základě odvolání žalobce, v jednom případě žalovaný sám přistoupil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí m. ú. v rámci přezkumného řízení (konkrétně v případě rozhodnutí m. ú. ze dne 13. 7. 2016, jímž byla obnova řízení povolena). Ve věci bylo vydáno celkem 12 rozhodnutí, z toho 6 rozhodnutí vydal m. ú., 5 rozhodnutí vydal žalovaný a 1 rozhodnutí vydalo M. p. a o. (uvedený součet zahrnuje též usnesení o přiznání odkladného účinku obnovy). Jak plyne z odůvodnění rozhodnutí vydávaných žalovaným, rozhodnutí m. ú. o zamítnutí žádostí žalobce o obnovu (vydáváná na počátku celého procesu) byla zrušována čistě pro nedostatečné odůvodnění těchto rozhodnutí, nikoliv z důvodů věcných. Těžištěm

sporu mezi žalobcem a správními orgány všech stupňů byla otázka správnosti doručování v době, kdy m. ú. vedl řízení o zrušení živnostenského oprávnění: Zatímco žalobce argumentoval tím, že se nemohl s doručovanými písemnostmi seznámit v důsledku pochybení Č. p. při realizaci služby odnáška (odnos zásilek), tak správní orgány držely linii, že žalobcem dokládané ujednání o odnosu zásilek bylo soukromým ujednáním mezi ním a Č. p. a že ve věci nebyly tvrzeny takové skutečnosti a předloženy takové důkazy, které by mohly ovlivnit rozhodnutí o zrušení živnosti podstatným způsobem. V rámci řízení se paralelně rozběhl spor též o otázku přiznání odkladného účinku žádosti o obnovu řízení, neboť žalobce v průběhu řízení dokládal uzavření smlouvy o spolupráci se společností B. s. r. o., pro kterou se žalobce zavázal vyvíjet činnost jako nezávislý podnikatel, z čehož dovozoval, že nepřiznání odkladného účinku mu může způsobit újmu – proti tomu správní orgány kontrovaly, že smlouva byla uzavřena v době, kdy měl žalobce živnostenské oprávnění zrušeno, a tedy by si případnou újmu způsobil vlastním přičiněním. Po sérii zrušených rozhodnutí nakonec m. ú. vydal v této věci poslední rozhodnutí dne 27. 10. 2016, jímž žádost žalobce o obnovu řízení zamítl, a to právě z důvodu, že i navzdory žalobcem tvrzenému zřízení služby odnáška zásilek – jež měla být zřízena ještě v době před vydáním napadeného rozhodnutí – byly veškeré písemnosti v rámci řízení o zrušení živnosti doručovány řádně. Dle m. ú. na správnost doručování nemělo vliv ani žalobcem avizované zřízení datové schránky, k jejímuž zpřístupnění došlo až dne 22. 3. 2016. Žalobce se proti zmiňovanému rozhodnutí opět odvolal, těžištěm jeho odvolacích námitek bylo (obdobně jako v předchozích fázích řízení) opakované poukazování na pochybení Č. p. při realizaci služby odnáška zásilek a na uznání důvodnosti jeho stížnosti vedoucím p., a současně zdůrazňování nesouhlasu s postupem m. ú. při vypořádání této skutečnosti. Žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí m. ú. změnil pouze co do formulace výroku, z hlediska věci samé však rozhodnutí m. ú. potvrdil. Stěžejním důvodem jeho rozhodnutí byla úvaha, že důvodem obnovy řízení mohou být pouze takové důkazy, které mají podstatný vliv na rozhodnutí, a proto není možné povolit obnovu kvůli novým důkazům, v důsledku kterých by došlo k jinému řešení otázky nepodstatným způsobem nebo dokonce vůbec. Žalobcem uváděné skutečnosti a předkládané důkazy přitom neodůvodňují jiné řešení otázky, která byla předmětem původního řízení. Proti právě proti tomuto posledně zmiňovanému rozhodnutí nyní směřuje žaloba.

9. Soud shledal podmínky pro rozhodnutí bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaný vyslovil s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovný souhlas a žalobce se v zákonné lhůtě po doručení příslušné výzvy k otázce jednání nevyjádřil. Soud proto rozhodl ve věci bez nařízení jednání.
10. Soud po zhodnocení, že žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

11. V předmětné věci je napadáno rozhodnutí, jímž (ve spojení s rozhodnutím prvního stupně) nebyla připuštěna obnova řízení. Obnova řízení ve smyslu § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) je institut určený primárně k nápravě skutkových nesprávností. Naproti tomu k nápravě právních vad slouží institut přezkumného řízení. Důvody pro povolení obnovy jsou ve správním řádu stanoveny taxativním způsobem, teprve po jejich splnění vzniká účastníkovi nárok na povolení obnovy řízení jakožto mimořádného opravného prostředku, který prolamuje pravomocné rozhodnutí.
12. V nyní posuzované věci je z obsahu žalobcem činěných podání zjevné, že se domáhal povolení obnovy řízení z důvodu dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, podle kterého se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka řízení obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit nebo se provedené důkazy ukázaly být nepravdivými. Za dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy je nutné považovat takové skutečnosti či důkazy, které existovaly v době původního rozhodování, vyšly však najevo až po ukončení původního řízení a před ukončením původního řízení nebyly účastníku řízení známy, a proto je nemohl v řízení uplatnit. Za dříve neznámou skutečnost je nutné považovat takovou skutečnost, která existovala v době původního řízení, a objektivně ji účastník řízení nemohl znát nebo nemohl uplatnit (srov. rozhodnutí N. s. s. ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 Ads 119/2017-35, ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010 - 113, ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 - 74).
13. Nestačí ovšem pouze zjištění, že jde o skutečnost novou a v době původního řízení neznámou. Musí jít o takovou skutečnost, která je způsobilá závěry pravomocného rozhodnutí podstatným způsobem zvrátit, a to tak, že otázka řešená v původním řízení může být v novém řízení po obnově posouzena odlišně.
14. A právě v tom spočívá zásadní potíž žalobcova návrhu v nyní projednávané věci: Žalobce totiž své argumenty pro obnovu řízení od počátku stavěl na tom, že mu v průběhu řízení o zrušení jeho živnosti nebyly řádně doručovány písemnosti. Soud nepopírá, že řádné doručení je nezbytnou podmínkou k účinnosti správního rozhodnutí (srov. § 72 odst. 1 ve spojení s § 19 a násl. správního řádu), což se přirozeně netýká jen konečných rozhodnutí, ale i jiných úkonů majících účinky zahájení řízení z moci úřední. I kdyby však skutečně došlo ze strany správních orgánů k pochybení při doručování písemností (k němuž dle žalobce mělo dojít v důsledku pochybení p. při realizaci služby odnos zásilek), tak ve vztahu k možnosti povolení obnovy řízení je stěžejní, zda by takovéto pochybení samo o sobě mohlo odůvodnit jiný výsledek řízení o zrušení živnosti. Jinak řečeno: Před případným povolením obnovy řízení si v dané věci bylo nutno položit otázku, zda by samotné prokázání pochybení při doručování mohlo zvrátit výsledek řízení, jenž spočíval v tom, že žalobci bylo zrušeno jeho živnostenské oprávnění z důvodu nedoložení právního důvodu k užívání prostor o. m. ú. (na jehož adrese měl sídlo své živnosti). Dle soudu je zcela zjevné, že pochybení při doručování by výsledek řízení samo o sobě zvrátit nemohlo.
15. Aby žalobce docílil vyvolání obnovy řízení v důsledku chyby při doručování, musel

by tvrdit a prokazovat nejen to, že mu nebylo řádně doručováno, ale současně (!) i to, že disponoval právním důvodem k užívání prostor své živnosti, jenže pouze v důsledku chybného doručení výzvy jej nemohl doložit. To znamená, že povolení obnovy řízení by v daném případě přicházelo v úvahu pouze v případě, pokud by žalobce ke své žádosti o obnovu řízení připojil doklad prokazující splnění povinností dle § 31 odst. 2 živnostenského zákona a současně s tím by tvrdil, že tento doklad mohl mít k dispozici již v době vydání rozhodnutí o zrušení živnosti, avšak nebyl ho schopen předložit právě v důsledku nesprávného doručování. Jen za této situace by bylo možno uvažovat o povolení obnovy řízení, jež bylo ukončena rozhodnutím o zrušení živnostenského oprávnění v důsledku nedoložení právního důvodu k užívání prostor sídla. Taková situace však nikdy nenastala, neboť žalobce nejenže nikdy nedoložil, ale dokonce ani netvrdil, že by v době vydání rozhodnutí o zrušení své živnosti disponoval platným dokladem opravňujícím ho užívat prostory o. m. ú. Z toho je zjevné, že žalobcova žádost o povolení obnovy řízení nikdy nemohla mít šanci na úspěch. Již jen z tohoto titulu nemůže být žaloba proti rozhodnutí potvrzujícímu zamítnutí povolení obnovy řízení důvodná.

16. Výše prezentovaný závěr považuje soud ve vztahu k projednávané věci za zcela stěžejní a klíčový, k dalším žalobním bodům se proto vyjádří pouze pro úplnost:
17. Nesouhlas žalobce se závěry žalovaného ohledně průběhu ohlašování nové živnosti u Ú. m. č. P. X je ve vztahu k otázce povolení obnovy řízení zcela bez významu. I kdyby se ohlášení nové živnosti u Ú. m. č. P. X odehrálo přesně tak, jak popisoval žalobce ve druhém odstavci části III. své žaloby, nic by to nezměnilo na výsledku řízení o návrhu žalobce. Řešit otázku, kdy a jak přesně se žalobce dozvěděl o zrušení svého živnostenského oprávnění, by mělo význam v případě, pokud by vyvstal spor o otázku včasnosti žádosti o obnovu řízení. Včasnost návrhu však nebyla správními orgány nikdy zpochybňována.
18. Z týchž důvodů je pro danou věc rovněž bez významu související nesouhlas žalobce se závěrem žalovaného, že si žalobce sám způsobil újmu tím, že uzavřel smlouvu o spolupráci s d. e., přestože věděl o zrušení živnostenského oprávnění. Opět je třeba zopakovat, že důvod, pro který byla žalobci živnost zrušena, spočíval v nedoložení oprávnění užívat prostory o. ú. k provozu své živnosti, tudíž případná obnova řízení by byla možná jen tehdy, pokud by žalobce doložil, že takovým oprávněním disponoval již v době rozhodnutí o zrušení živnosti, ale bez své viny jej nemohl doložit. Na tento stav nemá absolutně vliv, zda žalobce v době vyjednávání se svým smluvním partnerem (společností B. s. r. o.) věděl či nevěděl, že jeho živnostenské oprávnění již bylo zrušeno. Otázka údajné újmy způsobené uzavřením smlouvy bez příslušného živnostenského oprávnění se navíc týkala otázky odkladného účinku žádosti o obnovu (§ 100 odst. 6 správního řádu), která však vůbec nebyla předmětem žalobou napadeného rozhodnutí.
19. Soud navíc podotýká, že žalobce ve vztahu k výše vypořádávaným žalobním bodům citoval část jiného rozhodnutí žalovaného, než proti kterému žaloba směřuje (konkrétně citoval první odstavec na straně 4 rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2016, č. j. 104742/2016/KUSK, jímž bylo v rámci přezkumného řízení zrušeno

rozhodnutí m. ú. ze dne 13. 7. 2016, č. j. MěÚPB55658/2016/OžÚ/Szt, jímž byla obnova řízení povolena). Nijak přitom v rámci žalobního bodu nespecifikoval, jak citovaná pasáž tohoto staršího rozhodnutí souvisí se závěry rozhodnutí napadeného žalobou, resp. jak konkrétně měla vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Obecně samozřejmě nelze vyloučit, že dřívější rozhodnutí předcházející vydání rozhodnutí napadeného žalobou může založit vadu řízení ve smyslu § 78 odst. 1 věty první s. ř. s., nicméně ve vztahu k posuzované věci lze s odkazem na výše uvedené (viz body 13 až 17) konstatovat, že zde vada řízení tohoto druhu založena nebyla.

20. Rovněž žalobcem zmiňované potvrzení ředitele Č. p. o důvodnosti jeho stížnosti na pobočku p. p. nemá pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí význam, neboť sice poukazuje na chyby p. při doručování, ty však samy o sobě ještě neznamenají jiné řešení otázky týkající věcných důvodů zrušení živnosti (v podrobnosti opět viz bod 14 až 15 výše).
21. Pokud jde o žalobcem předkládané usnesení K. s. v P. ze dne 20. 5. 2015, č. j. 9 To 231/2015-1652, jedná se rozhodnutí odvolacího trestního soudu zabývajícího se otázkou uložení povinnosti odsouzenému uhradit státu náklady za ustanovení obhájce. Dle závěru odvolacího trestního soudu nemohlo být o této povinnosti dosud rozhodnuto, neboť ve věci dosud nebyl odsouzenému (žalobci v nyní projednávané věci) doručen trestní rozsudek, přičemž důvodem jeho nedoručení bylo pochybení Č. p., které odsouzený (žalobce) doložil vyjádřením ředitele Č. p. ze dne 4. 3. 2015. K tomu je třeba uvést, že podmínky pro uložení povinnosti odsouzenému nahradit náklady trestního řízení dle § 152 trestního řádu se týkají diametrálně odlišných skutečností než podmínky pro povolení obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Proto pokud pochybení p. při doručování trestního rozsudku představovalo důvod k tomu, aby bylo zrušeno usnesení týkající se nákladů odsouzeného, pak to v žádném případě neznamená, že to automaticky představuje i důvod pro obnovu řízení ve věci zrušení živnostenského oprávnění. Ostatně toto usnesení se zabývá doručením listiny nijak nesouvisející s řízením o zrušení živnostenského oprávnění, a tedy žádným způsobem neprokazuje, že by výzva k doložení titulu k užívání zapsaného sídla či jiné zásilky v řízení o zrušení živnostenského oprávnění nebyly žalobci doručeny řádně (resp. že by nebyly splněny podmínky fikce doručení).
22. Žalobcem zdůrazňované datum 7. 12. 2015 jako počátek subjektivní lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení je pro věc rovněž zcela irrelevantní, neboť ohledně zachování lhůty pro podání žádosti o obnovu nebyl vůbec spor a nejednalo se o důvod pro nevyhovění jeho žádosti.
23. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
24. Navzdory věcnému zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost však soud považuje za vhodné poznamenat, že pokud žalovaný ve vztahu k dané kauze přeci jen někde pochybil, pak to bylo právě v opakovaných rušeních dřívějších rozhodnutí m. ú. o zamítnutí žádostí o obnovu a jejich opakovaném vracení k novému projednání.

Odvolání žalobce proti zamítnutí žádosti o obnovu řízení totiž mohlo být zamítnuto již na samém počátku, tedy již při úplně prvním přezkumu rozhodnutí m. ú. Důvody, pro které byla rušena zamítavá rozhodnutí m. ú. o povolení obnovy, žalovaný spatřoval v nedostatečném vypořádání námitek žalobce orgánem prvního stupně (viz rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2016, č. j. 037837/2016/KUSK a ze dne 13. 6. 2016, č. j. 085144/2016/KUSK). Soud žalovanému připomíná, že nedostatečné vypořádání námitek účastníka by mělo vést ke zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost jen tehdy, pokud by jejich případné vypořádání mohlo vést k jinému výsledku řízení (srov. též rozsudek N. s. s. ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 – 59). Naproti tomu pokud by i podrobné vypořádání námitek zjevně vedlo ke stejnému výsledku řízení, pak jen z důvodu nedostatečného vypořádání nelze napadené rozhodnutí rušit. V dané věci přitom bylo zcela očividné, že ani podrobnější vypořádání námitek vznášených žalobcem by stejně k obnově řízení vést nemohlo (opět srov. bod 14 až 15 výše), proto opakované rušení rozhodnutí m. ú. jen z těchto důvodů nebylo namístě. Žalovanému je třeba rovněž připomenout, že jakožto odvolací orgán může (na rozdíl od soudu ve správním soudnictví) rozhodnutí orgánu prvního stupně za splnění podmínek § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu také změnit, a současně mu nic nebrání v tom, aby v rámci přezkumu dle § 89 odst. 2 správního řádu sám doplnil dokazování či dodatečně vyhodnotil skutkové okolnosti. Jestliže žalovaný coby odvolací orgán v dané věci rušil rozhodnutí m. ú. jen z důvodu nedostatečného zhodnocení žalobcem předkládaných důkazů a věc mu vrátil s pokynem k provedení nového hodnocení, pak právě tímto postupem jen způsobil enormní nabobtnání celé kauzy. K tomu však vůbec nemuselo dojít, kdyby žalovaný nedostatek odůvodnění na straně m. ú. napravil sám tak, že by v rozhodnutí o odvolání uvedl podrobnější odůvodnění k předkládaným důkazům.

25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá nárok na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci nebyl úspěšný. Pokud jde o žádost procesně úspěšného žalovaného o přiznání náhrady nákladů řízení, pak soud odkazuje na závěry usnesení rozšířeného senátu N. s. s. ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, podle něhož žalované správní orgány mají právo pouze na náhradu pouze vynaložených nákladů, které přesahují jejich běžnou úřední činnost, jinak se náhrada nákladů procesně úspěšnému žalovanému správnímu orgánu zásadně nepřiznává. V nyní posuzované věci žalovaný předložil vyjádření k žalobě a zaslal správní spis, což rozhodně nelze považovat za úkony, jež by vybočovaly z běžné úřední činnosti (do níž spadá i obhajoba vlastního rozhodnutí před správním soudem) a s nimiž by byly spojeny mimořádné náklady. Proto soud rozhodl (výrok II), že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. ledna 2020

JUDr. Věra ŠIMŮNKOVÁ, v. r.
předsedkyně senátu